

Στη ζωή της Εκκλησίας το σώμα γίνεται ναός του Αγίου Πνεύματος (Νικόλαος Γιόφτσιος, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Για το Χριστιανισμό, λοιπόν, αυτό που πρέπει να καταργηθεί δεν είναι το σώμα αλλά η φθορά του. Με τη σάρκωσή του ο Χριστός, θέλοντας να σώσει τον πλήρη άνθρωπο, προσέλαβε ολόκληρη την ανθρώπινη φύση δηλαδή και τη ψυχή και το σώμα. Κανένα ανθρώπινο στοιχείο δεν έμεινε έξω από αυτή την πρόσληψη εκτός από την αμαρτία, αφού αυτή αποτελεί παραφθορά κι όχι δομικό στοιχείο της ανθρώπινης ύπαρξης. Η Ανάσταση του Χριστού αποτελεί το υπόδειγμα και την προτύπωση της πορείας όλου του ανθρώπινου γένους. Ο σταυρικός του θάνατος και ο χωρισμός ψυχής και σώματος δεν αποτέλεσε το τέλος (Henderson, 1996).

Ο Χριστός αναστήθηκε ενσώματος (Λουκ. 24: 42). Το αναστημένο του σώμα δεν έπαψε να είναι υλικό, ήταν όμως πλέον απαλλαγμένο από τη φθορά και από κάθε αναγκαιότητα, για παράδειγμα στις εμφανίσεις στους μαθητές ο Αναστημένος Χριστός, εμφανίζεται να συντρώνει μαζί τους για να αποδείξει σ' αυτούς τη σωματικότητά του και όχι επειδή χρειαζόταν να φάει για να επιβιώσει (Ιωάν. 21: 12-15). Στη ζωή της Εκκλησίας το σώμα γίνεται ναός του Αγίου Πνεύματος. Με

την άσκηση ελευθερώνεται από τα πάθη και κυρίως από τον ατομοκεντρισμό και γίνεται δεκτικό της χάρης του Θεού (Α΄ Κορινθ. 6: 19).

Ο Παύλος όχι μόνο αναφέρθηκε στη σημασία του σώματος αλλά χρησιμοποίησε αθλητικούς όρους στη διδασκαλία του σχετικά με τον αγώνα των πιστών. Πιο συγκεκριμένα, ο Απόστολος περισσότερο απ' όλους τους άλλους ιερούς συγγραφείς της Καινής Διαθήκης χρησιμοποιεί όρους παιδαγωγικούς, όπως αγωγή, παιδαγωγός, διδαχή, διδασκαλία, παιδεύω. Χρησιμοποίησε και αθλητική ορολογία για να συγκρίνει τον αγώνα των αθλητών με τον πνευματικό αγώνα και την εγκράτεια των χριστιανών. Εκτός από διδάσκαλος και Απόστολος των εθνών, ήταν και γνήσιος πνευματικός πατέρας, ήταν μια χαρισματική φυσιογνωμία, στην οποία είχε ανατεθεί το δύσκολο και κοπιώδες έργο της πνευματικής καθοδήγησης των ανθρώπων. Επιθυμούσε να τονίσει την προσπάθεια που έπρεπε να καταβάλουν οι πιστοί για να τηρήσουν τη διδασκαλία του και να επιτύχουν τους στόχους τους (Κιλίφης, 1999).

Χαρακτηρίζει τον αγωνιζόμενο χριστιανό με αθλητή ο οποίος αγωνίζεται στο στάδιο και στο αγώνισμα του δρόμου. Παρομοιάζει την προσπάθεια του πιστού με αυτή του αθλητή, ο οποίος για να πραγματοποιήσει το στόχο του που είναι η απόκτηση της νίκης και συγκεκριμένα ο στέφανος, ακολουθεί συγκεκριμένο τρόπο ζωής που περιλαμβάνει τη σωματική άσκηση, τη σκληραγώγηση του σώματος και την εγκράτεια από καταχρήσεις, μέθες και ασωτίες. Στόχο του αποτελεί η όχι μόνο ενδυνάμωση του σώματος του και η προσπάθεια να το καταστήσει κατάλληλο να αγωνισθεί για ένα φθαρτό έπαθλο. Όπως ο αθλητής πολύ

περισσότερο ο πιστός πρέπει να εθίσει το σώμα του στις κακουχίες, ακολουθώντας το δρόμο της άσκησης, της προσευχής, της νηστείας και της εγκράτειας από απολαύσεις, τα οποία όχι μόνο φθείρουν και αποδυναμώνουν το σώμα αλλά παρακωλύουν τη ψυχή από το να εξέλθει νικήτρια στον αγώνα κατά της αμαρτίας (Henderson, 1996).

Για να μπορέσει ο χριστιανός να αποκτήσει το στεφάνι της αγιοσύνης, γιατί νίκη για αυτόν είναι η αγιοσύνη, πρέπει να ακολουθεί τη σκληρή πορεία του αθλητή, όπως επισημαίνεται και στο Ευαγγέλιο «Ουκ οίδατε ότι οι εν τω σταδίω τρέχοντες πάντες μεν τρέχουσιν, εις δε λαμβάνει το βραβείον; Ούτω τρέχετε, ίνα καταλάβητε, πας δε ο αγωνιζόμενος πάντα εγκρατεύεται, εκείνοι μεν ούν ίνα φθαρτόν στέφανον λάβωσιν, ημείς δε άφθαρτον. Εγώ τοίνυν ούτω τρέχω, ως ουκ αδήλως, ούτω πυκτεύω, ως ουκ αέρα δέρων, αλλ' υπωπιάζω μου το σώμα και δουλαγωγώ, μήπως άλλοις κηρύξας αυτός αδόκιμος γένωμαι» (Α΄ Κορινθ. 9,24-27).

Ο μόνος τρόπος για να αποκτήσουν οι χριστιανοί το στεφάνι της δικαιοσύνης είναι διάγουν βίο σύμφωνα με τις οδηγίες της σωφροσύνης και της σεμνότητας που υπαγορεύει η πίστη τους . Το στεφάνι της δικαιοσύνης θα απονείμει ο δίκαιος κριτής με το πλήρωμα του χρόνου «απόκειται μοι ό της δικαιοσύνης στέφανος, δεν αποδώσει μοι ό Κύριος εν εκείνη τη ημέρα» (Β΄ Τιμ. 4.8). Το έπαθλο του αγώνα είναι ο στέφανος της δικαιοσύνης και ονομάζεται έτσι γιατί αποτελεί την ανταπόδοση των υπηρεσιών του ανθρώπου που ο Θεός δεν ξεχνά και ανταμείβει.

Ο Παύλος επισημαίνει ότι όλοι οι πιστοί πρέπει να αγωνίζονται για να επιτύχουν τη σωτηρία τους. Αν δεν το πράξουν αυτό, τότε το στεφάνι που θα αποκτήσουν δεν θα τους κάνει περήφανους καθώς δεν θα είναι όλοι ίσοι με τους υπόλοιπους ανθρώπους απέναντι στον Κύριο, «τις γάρ ημών ελπίς ή χαρά ή στέφανος καυχήσεως ή ούχί καί υμείς έμπροσθεν τον Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εν τη αυτού παρουσία;» (Προς Θεσσαλονικείς 2. 19).

Την ημέρα της κρίσεως, οι ευαγγελιστές θα αγαλλιάσουν όταν ο πιστός λαός θα έχει αποκτήσει το στέφανο της σωτηρίας. Για αυτό το λόγο άλλωστε συχνά ο Παύλος τους προσφωνεί «αδελφοί μου αγαπητοί καί χαρά καί στέφανός μου» (Φιλιπ, 4.1).

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)